Sygn. akt I C 711/17

UZASADNIENIE

Powód P. G. wystąpił z pozwem o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 20 000,00 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 września 2017 roku do dnia zapłaty.

Pozwane Towarzystwo (...) w W. wniosło o oddalenie powództwa P. G. w całości.

Sąd ustalił:

Dnia 24 lipca 2017 roku wyrokiem Sądu Rejonowego w Głubczycach w sprawie II K (...) powód P. G. został uznany winnym nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem S. (...) nr rej (...) spowodował w dniu 2 listopada 2016 roku wypadek komunikacyjny na trasie G. – K.. Na skutek obrażeń doznanych w tym wypadku zmarł S. C..

Sąd Rejonowy w Głubczycach skazał za ten występek P. G. na karę jednego roku pozbawienia wolności, zawieszając wykonanie orzeczonej kary na trzyletni okres próby. P. G. zobowiązany został także tym wyrokiem, na podstawie przepisu art. 46 § 2 kodeksu karnego do zapłaty na rzecz A. C. i Z. C. nawiązki w kwocie 20 000,00 złotych.

Powód P. G. dnia 28 sierpnia 2017 roku przelewem bankowym przekazał A. C. i Z. C. kwotę 20 000,00 złotych, tytułem zapłaty nawiązki orzeczonej w wyroku na ich rzecz.

Samochód S. (...) nr rej (...), którym kierował P. G. w dniu wypadku komunikacyjnego 2 listopada 2016 roku był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej (OC) w Towarzystwie (...) w W. polisa nr (...).

Powód P. G. pismem z dnia 29 sierpnia 2017 roku wezwał ubezpieczyciela Towarzystwo (...) w W. o zwrot kwoty 20 000,00 złotych przekazanej A. C. i Z. C. tytułem orzeczonej w wyroku nawiązki na ich rzecz.

/dowód: niesporne oraz dokumenty k. 9 – 15, 26 – 30 oraz k. 31 - 77 akt /

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo P. G. skierowane w niniejszej sprawie o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 20 000,00 złotych, z ustawowymi odsetkami od dnia 29 września 2017 roku do dnia zapłaty jest w pełni uprawnione.

Pozwane Towarzystwo (...) w W. w toku postępowania nie kwestionowało niespornych faktów i okoliczności podnoszonych w pozwie przez powoda P. G., kwestionowało jedynie to, iż powód P. G. nie może domagać się od ubezpieczyciela w drodze regresu kwoty świadczonej przez niego A. C. i Z. C. tytułem orzeczonej w wyroku na ich rzecz nawiązki, bowiem brak jest podstaw do występowania z tym roszczeniem do ubezpieczyciela. Pozwane Towarzystwo (...) w W. powołało się przy tym na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 roku w sprawie III CZP 129/06.

Zdaniem Sądu, zapatrywania zaprezentowane przez pozwanego ubezpieczyciela w tym zakresie należy uznać za chybione. Nie budzi bowiem większych wątpliwości to, że orzekana w wyroku karnym na podstawie przepisu art. 46 § 2 kodeksu karnego nawiązka stanowi substytut naprawienia szkody, który powinien być wykonany osobiście przez skazanego, bowiem w razie śmierci skazanego obowiązek ten nie przechodzi na jego spadkobierców.

Orzekana w wyroku karnym nawiązka pełni zarówno funkcję penalną jak i kompensacyjną, a obie te funkcje mają równorzędne znaczenie. Przy orzekaniu nawiązki chodzi nie tylko o represję wobec sprawcy lub jego resocjalizację, ale także, a nawet przede wszystkim, o naprawienie wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody.

Brak przewagi funkcji penalnej nawiązki nad funkcją kompensacyjną nie pozwala podzielić zasadności uchwały z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 129/06, w której Sąd Najwyższy uznał, że sprawca wypadku komunikacyjnego, obciążony obowiązkiem zapłaty nawiązki na podstawie art. 46 § 2 k.k., nie może domagać się od ubezpieczyciela - na podstawie

umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zwrotu tej nawiązki zapłaconej pokrzywdzonemu.

Dlatego też w niniejszym postępowaniu pełne zastosowanie ma uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 roku w sprawie III CZP 31/11, która stwierdza, że sprawca wypadku komunikacyjnego, wobec którego orzeczono obowiązek naprawienia szkody może domagać się od ubezpieczyciela, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zwrotu świadczenia zapłaconego na rzecz pokrzywdzonego, tytułem naprawienia szkody.

Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów jest obowiązkowe Zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela, wynikający z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, określa art. 822 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem, ubezpieczyciel zobowiązany jest do zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Gdy chodzi zaś o ubezpieczenia komunikacyjne, zakres ten konkretyzuje art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, zgodnie z którym z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Z żadnego z tych przepisów nie wynika wykluczenie odpowiedzialności ubezpieczyciela w wypadku, w którym orzeczony został wobec sprawcy wypadku komunikacyjnego obowiązek naprawienia szkody.

Skoro sprawca wypadku komunikacyjnego naprawił szkodę choćby częściowo poprzez zapłatę nawiązki, może on domagać się od ubezpieczyciela zwrotu spełnionego świadczenia. Sens i cel obowiązkowych ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku komunikacyjnego polega właśnie na tym aby w ostatecznym rozrachunku koszt naprawienia szkody, pokrył ubezpieczyciel w zamian za świadczoną na jego rzecz składkę.

Należy zatem uznać, że naprawienie szkody orzeczone w postępowaniu karnym nie pozbawia sprawcy szkody możliwości wystąpienia do ubezpieczyciela z roszczeniem regresowym.

W tym stanie rzeczy, mając powyższe rozważania na względzie Sąd zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda P. G. kwotę 20 000,00 złotych, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 września 2017 roku do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania uzasadnione jest treścią przepisu art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw (koszty procesu), przy czym przez koszty procesu należy rozumieć między innymi poniesione koszty sądowe jak i koszty związane z reprezentowaniem strony przez profesjonalnego pełnomocnika.